

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДНІПРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ВІТЧИЗНЯНОЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ**

Науковий збірник

Випуск 3

2018

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Соколенко Ольга Леонідівна – доктор юридичних наук, професор

Заступник головного редактора:

Корнякова Тетяна Всеволодівна – доктор юридичних наук, доцент

Відповідальний секретар:

Сачко Олександр Васильович – кандидат юридичних наук

Члени редакційної колегії:

Алексєєнко Ігор Григорович – доктор політичних наук, кандидат юридичних наук, доцент

Биргеу Михайло Михайлович – доктор юридичних наук, професор (Республіка Молдова)

Богатирьов Іван Григорович – доктор юридичних наук, професор

Богатирьова Ольга Іванівна – доктор юридичних наук, професор

Бондаренко Наталія Леонідівна – доктор юридичних наук, професор (Республіка Білорусь)

Вишня Володимир Борисович – доктор технічних наук, професор

Гошовський Володимир Сергійович – доктор юридичних наук

Грабильніков Анатолій Васильович – кандидат юридичних наук, доцент

Ємельянов Володимир Павлович – доктор юридичних наук, професор

Калашников Віктор Михайлович – доктор історичних наук, кандидат юридичних наук, професор

Кулієв Ібрагим Орудж огли – доктор юридичних наук, професор (Азербайджанська Республіка)

Марков Карло Анатолійович – доктор історичних наук, професор

Мінченко Сергій Іванович – доктор юридичних наук, старший науковий співробітник

Мудриєвська Людмила Михайлівна – кандидат юридичних наук,

кандидат філософських наук, доцент

Негодченко Олександр Володимирович – доктор юридичних наук, професор

Патерило Ірина Володимирівна – доктор юридичних наук, доцент

Приймаченко Дмитро Володимирович – доктор юридичних наук, професор

Пушкіна Олена Вікторівна – доктор юридичних наук, професор

Тертишник Володимир Митрофанович – доктор юридичних наук, професор

Уваров Володимир Генадійович – доктор юридичних наук, доцент

Халімон Сергій Іванович – доктор юридичних наук, професор

Чабаненко Микола Миколайович – доктор юридичних наук, доцент

Чукаєва Вероніка Олександрівна – кандидат історичних наук, доцент

Шуба Борис Володимирович – доктор юридичних наук

Юзікова Наталія Семенівна – доктор юридичних наук, доцент

Науковий збірник містить статті, що висвітлюють питання з різних галузей права.
Видання розраховане на викладачів юридичних факультетів вищих навчальних закладів,
а також осіб, які цікавляться питаннями розвитку юридичної науки в Україні.

*Зміст наукових праць не завжди збігається
з точкою зору редакційної колегії.*

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Internet рішенням вченої ради

Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

(Протокол № 14 від 26.06.2018 р.)

Офіційний сайт: apnl.dnu.in.ua

Засновник: Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Науковий збірник «Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції» є фаховим виданням на підставі
Наказу МОН України від 21 грудня 2015 року № 1328 (додаток № 8)

*Журнал включено до міжнародної наукометричної бази
Index Copernicus International (Республіка Польща)*

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації – серія КВ № 23163-13003ПР
від 05.01.2018 р. видане Міністерством юстиції України

Корнієнко М. В.,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри публічного управління та адміністрування
Одеського державного університету внутрішніх справ

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

NORMATIVE AND LEGAL REGULATION OF PROTECTION OF THE RIGHTS OF THE CHILD IN THE LAWS OF UKRAINE

Автор, ґрунтуючись на положеннях загальної теорії права, характеризує та систематизує за ієрархією нормативно-правові акти щодо захисту прав дитини в українському законодавстві, з використанням нормативно-правових документів вітчизняного і міжнародного законодавства, ратифікованого Верховною Радою України. Автор розглядає вісім рівнів джерел різної юридичної сили та детально висвітлює кожен рівень з описанням конкретного прикладу. Також зроблені акценти на прогалини в законодавстві України щодо захисту прав дитини та шляхи їх вирішення.

Ключові слова: дитина, неповнолітній, малолітній, домашнє насильство, нормативно-правовий акт, правове регулювання, нормативна база.

Автор, основываясь на положениях общей теории права, характеризует и систематизирует по иерархии нормативно-правовые акты по защите прав ребенка в украинском законодательстве, с использованием нормативно-правовых документов отечественного и международного законодательства, ратифицированного Верховной Радой Украины. Автор рассматривает восемь уровней источников разной юридической силы и подробно освещает каждый уровень с описанием конкретного примера. Также сделаны акценты на пробелы в законодательстве Украины относительно защиты прав ребенка и пути их решения.

Ключевые слова: ребенок, несовершеннолетний, малолетний, домашнее насилие, нормативно-правовой акт, правовое регулирование, нормативная база.

The author, based on the provisions of the general theory of law, characterizes and systematizes the hierarchy of normative and legal acts on the protection of the rights of the child in Ukrainian legislation, using normative legal documents of domestic and international legislation ratified by the Verkhovna Rada of Ukraine. It considers eight levels of sources of different legal force and details each level with a description of a specific example. Also, accents are drawn on the gaps in the legislation of Ukraine, concerning the protection of the rights of the child and the ways of their solution.

Key words: child, juvenile, minor, domestic violence, normative legal act, legal regulation, normative base.

Нині в Україні, яка рухається шляхом євроінтеграційних перетворень, захист прав і свобод людини її життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканності і безпеки є найвищим пріоритетом для держави. Питання, що стосуються захисту дітей, взагалі має займати чільне місце для держави, тому що діти – це майбутнє країни і нормативно-правове забезпечення захисту їх прав у законодавстві має бути пріоритетним напрямом розвитку і вдосконалення, залучення позитивного міжнародного досвіду, що стосується захисту прав дитини та ратифікації наявних нормативно-правових актів.

Питання нормативно-правового регулювання захисту прав дитини розглядаються у працях таких вчених: О. Бандурка, Ю. Бітяк, О. Бутько, В. Головченко, Ю. Губаль, О. Ковальова, С. Константінов, Х. Лисенко, В. Махотін, О. Плужнік, О. Скакун, М. Тищенко, Я. Шевченко та ін. Однак питання залишається чітко не класифікованим за рівнями їх юридичної сили, також існують прогалини у законодавстві, тому тема дослідження потребує комплексного опрацювання з урахуванням досягнень юридичної науки.

Метою цієї роботи є висвітлення нормативно-правового регулювання захисту прав дитини в українському законодавстві та висвітлення наявних прогалин у законодавстві та надання шляхів їх вирішення.

Перш ніж перейти до класифікації нормативних актів, треба визначити, що розуміється під поняттям «нормативно-правове регулювання» та поняттям «дитина». О.Ф. Скакун під нормативно-правовим регулюванням розуміє регламентацію загальних суспільних відносин правовими нормами, закріпленими в нормативно-правових актах, нормативно-правових договорах та інших формах права, які (норми) розраховані на багаторазове застосування за наявності передбачених ними обставин. Обсяг суспільних відносин, на які поширюється нормативно-правове регулювання, є кількісно невизначеним; коло осіб не окреслене персонально; часові межі дії норм чітко не встановлені (безстроковість дії) [12].

Кримінальний процесуальний кодекс України у п.п. 11, 12 ч. 1 ст. 3 визначає, що малолітня особа – це дитина до досягнення нею чотирнадцяти років; неповнолітня особа – малолітня особа, а також дитина в віці від чотирнадцяти до вісімнадцяти років [2]. Своєю чергою, Наказ МВС України «Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей» зазначає: «Дитина – правовий статус особи до досягнення нею повноліття. Малолітньою вважається дитина до досягнення нею чотирнадцяти років. Неповнолітньою вважається дитина у віці від чотирнадцяти до вісімнадцяти років» [10]. Сімейний кодекс України

в ст. 6 визначає малолітньою дитину до досягнення нею чотирнадцяти років, а неповнолітньою вважається дитина у віці від чотирнадцяти до вісімнадцяти років [3], а Закон України «Про протидію торгівлі людьми» зазначає, що дитина – це будь-яка фізична особа віком до вісімнадцяти років [4]. Юридичне визначення поняття «діти» містить поняття особи, яка не досягла повноліття, і тому термін «діти» включає в себе і «неповнолітніх», і «малолітніх».

Варто зауважити, що нормативну базу питань захисту прав дитини в українському законодавстві становлять джерела різної юридичної сили, тому їх можна класифікувати за вісьмома рівнями, починаючи з основного та значимого критерію їхньої юридичної сили.

Вісім рівнів нормативно-правового регулювання:

1. Конституція України та рішення Конституційного Суду України;
2. джерела міжнародного права та рішення Європейського суду з прав людини;
3. кодифіковані нормативні акти та закони України;
4. укази та розпорядження Президента України;
5. постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України;
6. відомчі та міжвідомчі акти органів виконавчої влади;
7. постанови Пленуму Верховного Суду України та Пленуму Верховного спеціалізованого Суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ;
8. джерела роз'яснювально-рекомендаційного характеру.

Перейдемо до більш детального розгляду вказаних восьми рівнів.

Перший рівень представляє Основний Закон, що закріплює суспільний і державний устрій країни, функції органів державної влади, основні права та обов'язки громадян, – Конституція України. Відповідно до Конституції, забезпечення прав і свобод людини несумісне з дискримінацією за будь-якою ознакою, зокрема і за віком, так, ст. 52 зазначає, що будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються законом [1].

Конституційний Суд України є єдиним орган конституційної юрисдикції, він приймає рішення та дає висновки у справах. Так, наприклад, є рішення Конституційного Суду України «у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення ч. 2 ст. 211 Сімейного кодексу України (справа про різницю у віці між усиновлювачем та дитиною)», ця норма безпосередньо захищає права дитини.

Другий рівень становлять ратифіковані міжнародно-правові джерела та рішення. Під ратифікацією розуміють, затвердження, прийняття, приєднання – залежно від конкретного випадку це форма надання згоди України на обов'язковість для неї міжнародного договору. В ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України» вказано, що якщо міжнародним договором України, який набрав чин-

ності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору [8].

Ратифікувавши міжнародні договори, держава бере зобов'язання щодо включення і відображення їх положень у національному законодавстві, про стан виконання якого періодично звітує перед міжнародними організаціями. Так, Україна раз на п'ять років готує доповідь щодо узгодження національного законодавства та практики його реалізації з вимогами Конвенції ООН про права дитини.

Генеральна Асамблея ООН прийняла Конвенцію про права дитини, що стала основоположним світовим нормативно-правовим актом із захисту прав дитини, яку ратифікували майже всі держави, враховуючи й Україну. Конвенція містить перелік основних прав дитини, що виражаються у забезпеченні, захисті та участі (залученні). Конвенція про права дитини сприяла перетворенню «дитини» з об'єкта правовідносин на суб'єкт, який є особистістю, а не власністю держави чи батьків. При чому держави зобов'язані ставитись до особи, вік якої не встановлений, як до дитини, поки не буде встановлено інше [9].

Не менш ефективним є європейський механізм захисту прав дітей, зокрема Комітети Ради Європи та особливо Європейський Суд із прав людини, виконання рішень якого для України з 2006 р. є обов'язковим.

Європейський суд із прав людини – це міжнародний судовий орган, юрисдикція якого поширюється на всі держави члени Ради Європи, що ратифікували Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод і включає всі питання, які стосуються тлумачення і застосування, включаючи міжнародні справи і скарги окремих осіб. У ст. 5 КПК України визначено, що кримінальне процесуальне законодавство України застосовується з урахуванням практики Європейського суду з прав людини [2].

Також можна виділити Конвенцію про юрисдикцію стосовно права, що застосовується, визнання, виконання та співробітництва щодо батьківської відповідальності та заходів захисту дітей 1996 р., яка дає змогу визначити: обсяг повноважень державних органів стосовно вжиття заходів захисту дитини, які є необхідними у конкретному випадку; вибір права, яке застосовують держави при вирішенні питань, пов'язаних із захистом особи або майна дитини; порядок виконання заходів, які було вжито іншою державою з метою захисту особи або майна дитини тощо.

Крім того, особливу увагу варто звернути на Конвенцію (210) Ради Європи про запобігання та боротьбу із насильством стосовно жінок та домашнім насильством – Стамбульську конвенцію, яка підписана, але й досі не ратифікована Україною, що є прогалиною в законодавстві, адже на шляху євроінтеграційних перетворень робити такі помилки державі недопустимо. Дискусії навколо доцільності її ратифікації сприяли частковому відображенню її положень у національному законодавстві, зокрема

тих, що стосуються визнання дітей-свідків насильства жертвами такого насильства, а також щодо закріплення як обтяжуючої обставини вчинення злочинів проти дитини чи в присутності дитини, але цього замало для комплексного прийняття вищевказаного документу.

Третій рівень представлений кодифікованими нормативними актами (кодексами) та законами України. Кодекси – це єдиний зведений, юридично і логічно цілісний, внутрішньо узгоджений нормативно-правовий акт, що забезпечує регулювання суспільних відносин у відповідній галузі чи підгалузі законодавства і є найбільш уживаним видом кодифікованого акта, детально і конкретно регулює певну сферу відносин і підлягає безпосередньому застосуванню, представлений кримінальним, кримінально-процесуальним, цивільним, господарським, бюджетним та іншими кодексами України.

Спочатку треба згадати Сімейний кодекс України, де у ч. 3 ст. 151 зазначено, що батьки мають право обирати форми та методи виховання, крім тих, які суперечать закону, моральним засадам суспільства. Ч. 7 ст. 150 Сімейного кодексу України зазначає, що забороняються фізичні покарання дитини батьками, а також застосування ними інших видів покарань, які принижують людську гідність дитини [3].

Закон України «Про Національну поліцію», захищаючи права дитини, у ст. 41 передбачає, що поліцейське піклування здійснюється щодо неповнолітніх осіб віком до 16 років, які залишилися без догляду, і є превентивним поліцейським заходом. До заходів, які мають застосовуватися під час здійснення поліцейського піклування щодо неповнолітніх осіб, належать: надання медичної, правової, психологічної, побутової, матеріальної допомоги. Так, оцінивши стан здоров'я неповнолітнього, поліцейський має прийняти рішення про необхідність надання їй медичної допомоги самостійно або із застосуванням кваліфікованої медичної допомоги (наприклад викликати швидку допомогу або звернутися безпосередньо до лікаря). Отже, під поняттям «поліцейське піклування щодо неповнолітніх осіб» треба розуміти сукупність заходів медичного, правового, психологічного, побутового, матеріального характеру, що застосовуються працівниками поліції відносно неповнолітньої особи віком до 16 років, яка залишилася без догляду, з метою забезпечення її прав і свобод, наданих законодавством України [7].

Запровадження у практичну діяльність Національної поліції України поліцейського піклування як превентивного поліцейського заходу є новелою, але і нині однією з прогалин у законодавстві варто вважати те, що немає затверджених на нормативному рівні інструкції чи наказу МВС України з роз'яснення процедури здійснення поліцейського піклування та не визначено уніфікованої форми протоколу про застосування поліцейського піклування.

Також треба виділити Закон України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей», де визначені органи і служби у справах дітей, спеціальні установи та заклади, які здійснюють їх

соціальний захист і профілактику правопорушень: це центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері сім'ї та дітей; уповноважені підрозділи органів Національної поліції; приймальники-розподільники для дітей органів Національної поліції; школи соціальної реабілітації та професійні училища соціальної реабілітації органів освіти; центри медико-соціальної реабілітації дітей закладів охорони здоров'я; спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби України; притулки для дітей; центри соціально-психологічної реабілітації дітей; соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка). У здійсненні соціального захисту і профілактики правопорушень серед дітей беруть участь у межах своєї компетенції інші органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації незалежно від форми власності, окремі громадяни.

Ст. 10 Закону України «Про охорону дитинства» передбачає, що держава здійснює захист дитини від усіх форм фізичного і психічного насильства, образи, недбалого і жорстокого поводження з нею, експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють [6].

Не можна не назвати один з останніх прийнятих нормативно-правових документів, що безперечно є однією із «цеглин у стіні законодавства», яке захищає права дитини, – Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». У ч. 2 ст. 4 «Основні засади запобігання та протидії домашньому насильству» вказано, що у разі, якщо постраждалою особою є дитина, будь-які дії, що вчиняються щодо неї, базуються на принципах, визначених Конвенцією ООН про права дитини, Конвенцією Ради Європи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства, Європейською конвенцією про здійснення прав дітей та законодавчими актами України у сфері захисту прав дитини [5].

Зауважимо, що деякі прогалини у законодавстві щодо захисту прав дитини виправляються, так, із 2019 р. криміналізоване домашнє насильство, що є позитивним додатковим запобіжним заходом для кривдників.

Четвертий рівень становить сукупність указів та розпоряджень Президента України, які безпосередньо врегульовують певні суспільні відносини у сфері правоохоронної діяльності, що ставлять відповідні завдання перед правоохоронними органами. Так, прийнято Указ Президента України «Про першочергові заходи щодо захисту прав дітей» із метою поліпшення соціального захисту дітей, у тому числі дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, розв'язання проблем дитячої бездоглядності і безпритульності, створення належних умов для соціально-психологічної адаптації дітей, реалізації їх прав на сімейне виховання та здоровий розвиток та Указ «Про першочергові заходи щодо захисту прав дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб із їх числа», в якому передбачено розроблення в найближчому часі законопроект

«Про запобігання жорстокому поводженню з дітьми, виникненню безпосередньої загрози їхньому життю або здоров'ю та подолання цих явищ».

П'ятий рівень становлять нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України, якими затверджено низку розпоряджень, постанов, інструкцій, правил, котрі регламентують різні аспекти діяльності, у тому числі правоохоронних органів. Це, зокрема, постанови Кабінету Міністрів України «Питання діяльності органів опіки та піклування, пов'язаної із захистом прав дитини» та «Про затвердження Порядку виявлення сімей (осіб), які перебувають у складних життєвих обставинах, надання їм соціальних послуг та здійснення соціального супроводу таких сімей (осіб)», а також розпорядження Кабінету міністрів України «Про затвердження плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року» та «Про схвалення Концепції Державної соціальної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2021 року».

Шостий рівень становлять відомчі та міжвідомчі акти органів виконавчої влади (накази, інструкції, правила, положення та ін.). На цьому рівні потрібно виокремити спільний наказ Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту, Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження Інструкції щодо порядку взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї» від 07.09.2009 р. № 3131/386 та Наказ МВС України «Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей» від 19.12.2012 р. № 1176. Нині ще однією прогалиною в законодавстві залишається застарілий, але чинний нормативно-правовий документ, в якому ще досі фігурують назва «міліція» та застарілі напрями роботи міліції щодо захисту прав дитини [10].

Сьомий рівень становлять керівні роз'яснення Пленуму Верховного Суду України та Пленуму Верховного спеціалізованого Суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Так, наприклад, Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами

законодавства при розгляді справ про усиновлення і про позбавлення та поновлення батьківських прав» націлена на забезпечення однакового та правильного застосування судами законодавства при розгляді справ про усиновлення і про позбавлення та поновлення батьківських прав.

Восьмий рівень становлять джерела не нормативного, а роз'яснювально-рекомендаційного характеру, методичні рекомендації міністерств і відомств, тлумачення навчального, консультативного характеру, що мають також вигляд наукового роз'яснення, до них належать підручники, посібники, монографії, методичні рекомендації професіоналів та інше. Наприклад, рекомендації до обладнання «Зеленої кімнати», видані Міжнародним жіночим правозахисним центром «Ла Страда-Україна» спільно з Харківським та Одеським університетами внутрішніх справ, чи «Практичний досвід роботи спеціалістів спеціалізованих служб та партнерських організацій Київського міського центру соціальних служб для молоді». Також можна виокремити монографію Л.Ф. Кривачук «Державна політика у сфері охорони дитинства в Україні: формування та реалізація» [11].

Розглянуто вісім рівнів джерел нормативно-правового регулювання захисту прав дитини, з огляду на основний та значимий критерій їх юридичної сили – Конституцію України та рішення Конституційного Суду України, закінчуючи джерелами роз'яснювально-рекомендаційного характеру, включаючи не тільки джерела вітчизняного законодавства, а і міжнародні нормативно-правові акти, ратифіковані в Україні. Можна зробити висновок, що права дитини захищені державою, але є, звісно, прогалини в законодавстві: по-перше, частково використовуються застарілі нормативно-правові акти, по-друге, не приділено гідної уваги захисту прав дитини під час збройного конфлікту. З настанням воєнних дій в Україні серйозною проблемою залишаються вимушено переселені діти, діти, які опинились у зоні бойових дій, та діти, які знаходяться на тимчасово окупованій території. По-третє, це непослідовна державна політика щодо захисту прав дітей, часто зі зміною політичних сил при владі відбувається необґрунтоване згортання або сповільнення етапів реформування, що є недопустимим і призводить лише до гальмування євроінтеграційних процесів у нашій державі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст. 88.
3. Сімейний кодекс України: Кодекс від 10.01.2002 р. № 2947-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 21-22. Ст. 135.
4. Про протидію торгівлі людьми: Закон України від 20.09.2011 р. № 3739-VI. Відомості Верховної Ради України. 2012. № 19-20. Ст. 173.
5. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 5. Ст. 35.
6. Про охорону дитинства: Закон України від 26.04.2001 р. № 2402-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 30. Ст. 142.
8. Про міжнародні договори України: Закон України від 29.06.2004 р. № 1906-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 50. Ст. 540.

9. Конвенція про права дитини: Міжнародний документ від 20.11.1989 р. Конвенцію ратифіковано Постановою ВР. 1991. № 789-ХІІ від 27.02.1991 р.
10. Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей: Наказ МВС України від 19.12.2012 р. № 1176.
11. Кривачук Л.Ф. Державна політика у сфері охорони дитинства в Україні: формування та реалізація : [монографія]. Львів. ЛДФА, 2012. 480 с.
12. Скаун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.

ЗМІСТ

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

Бровко Н. І.

ПРАВОСВІДОМІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ОСОБИСТОСТІ: ІСТОРИЧНІ ПАМ'ЯТКИ ТА НАУКОВА ДУМКА 3

Гуменюк Т. І.

СУЧАСНІ ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ: ОСНОВНІ КРИТЕРІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ..... 7

Дудченко В. В., Русавська О. О.

ЮРИДИЧНА ТЕХНІКА (ЗА ВЧЕННЯМ ПРОФЕСОРА РУДОЛЬФА ІСРІНГА) 12

Єрмакова Г. С.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИЙ АСПЕКТ СТВОРЕННЯ ПОМІСНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ:
ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ..... 18

Завгородній В. А.

ІНФОРМАЦІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ВПЛИВУ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ
З ПРАВ ЛЮДИНИ НА ЮРИДИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ..... 24

Куфтирєв П. В.

ДОКАЗУВАННЯ У ДАВНЬОМУ ЄВРЕЙСЬКОМУ ПРАВІ..... 28

Мінченко О. В.

РОЛЬ СЕМІОТИКИ В ПРОЦЕСАХ УТВОРЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА 32

Селіхов Д. А.

ПРАВАЗАСТОСОВЧА ПРАКТИКА ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ БАНКІВ
ПО ЗАБЕЗПЕЧЕННЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРОВИРОБНИКІВ
ПОЛТАВСЬКОГО РЕГІОНУ ОБІГОВИМИ КОШТАМИ (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧ. ХХ СТ.)..... 36

Січевлюк В. А.

КАТЕГОРІАЛЬНО-ПОНЯТІЙНЕ ПІЗНАННЯ ТЕОРІЄЮ ПРАВА
ЗМІННОЇ ПРИРОДИ ЯВИЩА ПРАВОВОЇ СУБ'ЄКТНОСТІ..... 40

Старикова С. І.

ПОНЯТТЯ, ОСОБЛИВОСТІ ТА АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОЇ ДОКТРИНИ 47

Фельцан І. Ю.

ЗАРОДЖЕННЯ ТА РОЗВИТОК АДВОКАТУРИ НА ЗАКАРПАТТІ ВІД НАЙДАВНІШИХ ЧАСІВ
ДО ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТОЛІТТЯ (ІСТОРИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ)..... 52

Янковець І. В.

ПОЗИТИВНА ДИСКРИМІНАЦІЯ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВЕ ЯВИЩЕ..... 57

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

Панчишин Р. І.

КЛАСИФІКАЦІЯ КРИТЕРІЇВ СПРОМОЖНОСТІ ОБ'ЄДНАНОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ..... 62

Тертишник В. М., Сачко О. В., Кошовий О. Г.

ПРИНЦИПИ ПРАВА В ІНТЕГРАТИВНІЙ ДОКТРИНІ
ВДОСКОНАЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА..... 66

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Гуйван П. Д.

ДО ПИТАННЯ ЮРИДИЧНОЇ СУТНОСТІ ЕЛЕМЕНТІВ НАБУВАЛЬНОЇ ДАВНОСТІ..... 71

Лежнєва Т. М., Палєєва Ю. С.

ДЕЯКІ НОВЕЛИ ЩОДО ТРЕТІХ ОСІБ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ЦИВІЛІСТИЧНОМУ ПРОЦЕСІ..... 76

Панова С. І.

ДО ПИТАННЯ ПРО НАБУТТЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ СТАТУСУ ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ..... 81

Цвігун І. М.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІПОТЕКИ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК:
ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ПОЛОЖЕНЬ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА..... 86

Юрків Р. О.

ПРИМУСОВЕ ВІДЧУЖЕННЯ ПРАВ НА ВИНАХІД (КОРИСНУ МОДЕЛЬ)..... 90

Ярошевська Т. В. УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВРЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ.....	95
ТРУДОВЕ ПРАВО	
Горбаченко Ю. М., Панімаш Ю. В. ЧИННИКИ ОПТИМІЗАЦІЇ ЗАКОННОСТІ ТА СЛУЖБОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ В ОРГАНАХ ТА ПІДРОЗДІЛАХ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ	100
Пожарова О. В. ГІДНІ УМОВИ ПРАЦІ ЖІНОК: МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ТА ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ.....	105
Чабаненко М. М., Черноп'ятов С. В. ОХОРОНА ПРАЦІ ЖІНОК: ТЕНДЕНЦІЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ (ДО ПИТАННЯ СКАСУВАННЯ НАКАЗУ МОЗ УКРАЇНИ № 256 ВІД 29.12.1993).....	109
ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО	
Дейнега М. А. ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНЦЕПЦІЇ «ЗЕЛЕНОЇ» ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ ЯК СКЛАДОВОЇ ЧАСТИНИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ.....	113
АДМІНІСТРАТИВНЕ ТА ФІНАНСОВЕ ПРАВО	
Дацюк Т. К., Лягута М. О. РОЗВИТОК СТРАТЕГІЇ «COMMUNITY POLICING» В ЛАВАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	117
Запотоцька О. В. ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ КОНТРОЛЮ ЯК ЗАСОБУ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ В СФЕРІ БЕЗПЕЧНОСТІ ТА ЯКОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОДУКЦІЇ.....	120
Козаченко Ю. А. ПРАВО ПАЦІЄНТА НА ЛІКАРСЬКУ ТАЄМНИЦЮ В УКРАЇНІ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.....	125
Корнієнко М. В. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ.....	129
Пасіка С. П., Опанасенко О. О., Скиба О. С. ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПОДІЛУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ НА КАТЕГОРІЇ.....	134
Припутень Д. С. СЛУЖБОВЕ ПРАВО В СУЧАСНІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІЙ НАУЦІ: ПРІОРИТЕТИ ДОСЛІДЖЕННЯ.....	139
Солопенко В. В. ВИДАТКИ НА РОЗВИТОК ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ З ДЕРЖАВНОГО ТА МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ.....	146
Столбовий В. М. ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ СУБ'ЄКТІВ СЛУЖБОВИХ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ.....	151
Сусак М. С. ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО РОЗСУДУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ ЗАЛЕЖНО ВІД УЧАСНИКІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ.....	155
Титаренко М. В. СТИМУЛИ В СЛУЖБОВОМУ ПРАВІ: ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЙНОГО РОЗПОДІЛУ.....	159
Шевчук М. О. ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ ПІД ЧАС СТЯГНЕННЯ ПОДАТКУ НА НЕРУХОМО МАЙНО, ВІДМІННЕ ВІД ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ.....	165
Шимон О. М. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ОБМЕЖЕНЬ І ЗАБОРОН ЯК ЗАСОБІВ ЗАПОБІГАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ, ПОВ'ЯЗАНИМ З КОРУПЦІЄЮ.....	169

Шурупова К. В., Шустрова К. В. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНОВ ВЛАДИ ТА ГРОМАДЯН.....	176
--	-----

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Багіров С. Р. ЗАУВАЖЕННЯ ДО КОНСТРУКЦІЇ «НЕОБЕРЕЖНЕ СПІВЗАПОДІЯННЯ» У ТЕОРІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА: ОГЛЯД ДЕЯКИХ НАУКОВИХ ПОЗИЦІЙ.....	181
Горб Ю. В. ПІДСТАВИ ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАЖЕННЯ. НОВЕЛИ В СТ. 284 КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ.....	185
Зайцев О. В. ГАРАНТІЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ САМОСТІЙНОСТІ СЛІДЧОГО ОРГАНУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	189
Колос О. В. ЗАГАЛЬНІ ПІДХОДИ ВРАХУВАННЯ ПОВТОРНОСТІ ЗЛОЧИНІВ В ОСОБЛИВІЙ ЧАСТИНІ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	192
Лопашук Д. І. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ЗЛОЧИНУ ВБИВСТВО, ВЧИНЕНЕ НА ЗАМОВЛЕННЯ.....	196
Невмержицький Є. В., Грицаєнко Л. Р. ЧИ ДОСТАТНЬО ОДНІСІ ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ, ЩОБ ЗМІНИТИ СИТУАЦІЮ З КОРУПЦІЄЮ В УКРАЇНІ?.....	202
Рибалко В. О. СУЧАСНІ КОНЦЕПЦІЇ ОЦІННИХ ПОНЯТЬ.....	206
Тертична А. А. КВАЛІФІКОВАНІ ВИДИ НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ (Ч. 2-4 СТ. 382 КК УКРАЇНИ).....	210
Федчишина В. В. СПЕЦІАЛЬНІ ЕКОНОМІЧНІ ЗНАННЯ ТА ЇХ ВИКОРИСТАННЯ В ХОДІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ І СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ	215
Членов М. В. ЩОДО ПИТАННЯ ПРОДОВЖЕННЯ СТРОКІВ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ, ЯКІ ПРОВОДЯТЬСЯ НА ПІДСТАВІ ПОСТАНОВИ СЛІДЧОГО, ПРОКУРОРА.....	219
Шуп'яна М. Ю. ДОВЕДЕННЯ ДО САМОГУБСТВА: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ПОЛОЖЕНЬ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА, ЩО ДІЯЛО НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ.....	223

СУДОУСТРІЙ, ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

Брус І. І., Максименцева Н. О. ПРЕДСТАВНИЦТВО ПРОКУРОРОМ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ У ЗЕМЕЛЬНІЙ СФЕРІ.....	228
---	-----

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ПРАВО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Гринчак І. В. ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ МОДЕЛЕЙ ТРЕТЕЙСЬКОГО ПРАВОСУДДЯ У МІЖНАРОДНОМУ ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ	233
Коруц У. З., Вишневський Б. С. МІЖНАРОДНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЗЛОЧИНИ ПРОПАГАНДИ ТА ДЕЗІНФОРМАЦІЇ.....	238
Розгон О. В. ЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПУ АВТОНОМІЇ ВОЛІ У ШЛЮБНОМУ ДОГОВОРІ.....	242
Худиева Фидан Гусейн гызы ПРАВО НА САМООБОРОНУ І ПРОБЛЕМА УПРЕЖДАЮЩЕГО (ПРЕВЕНТИВНОГО) УДАРА.....	246

CONTENTS

THEORY AND HISTORY OF STATE AND LAW

Brovko N. I. CONSCIOUSNESS OF THE HUMAN PERSON: HISTORICAL MONUMENTS AND SCIENTIFIC THOUGHT.....	3
Humeniuk T. I. MODERN COMPARATIVE LEGAL RESEARCH: BASIC CRITERIA OF MODERNIZATION.....	7
Dudchenko V. V., Rusavska O. O. LEGAL TECHNOLOGY (BASED ON THE THEORY OF PROFESSOR RUDOLF IYERING).....	12
Yermakova H. S. EUROINTEGRATION ASPECT OF THE CREATION OF A UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH – KYIV PATRIARCHATE: PUBLIC AND LEGISLATIVE ASPECTS.....	18
Zavhorodnii V. A. INFORMATIONAL AND PSYCHOLOGICAL ASPECT OF THE LEGAL INFLUENCE OF THE PRACTICE OF EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS ON LEGAL ACTIVITY IN UKRAINE.....	24
Kuftyriev P. V. PROVING IN ANCIENT JEWISH LAW.....	28
Minchenko O. V. THE ROLE OF SEMIOTICS IN THE PROCESSES OF THE FORMATION AND REALIZATION OF LAW.....	32
Selikhov D. A. LAW ENFORCEMENT PRACTICE OF THE STATE BANKS ACTIVITY OF PROVIDING THE AGRICULTURAL MANUFACTURERS OF THE POLTAVA REGION WITH WORKING CAPITAL (THE END OF THE XIXTH AND THE BEGINNING OF THE XXTH CENTURIES).....	36
Sichevliuk V. A. THE CATEGORICAL-CONCEPTUAL COGNITION BY THE THEORY OF LAW THE VARIABLE NATURE OF THE PHENOMENON OF LEGAL SUBJECTIVITY.....	40
Starykova S. I. CONCEPT, FEATURES AND ACTUAL ISSUES OF LEGAL DOCTRINE.....	47
Feltsan I. Yu. THE ORIGIN AND DEVELOPMENT OF ADVOCACY IN ZAKARPATTYA FROM THE EARLIEST TIMES TO THE FIRST HALF OF THE 19TH CENTURY (HISTORICO-LEGAL ASPECTS).....	52
Yankovets I. V. POSITIVE DISCRIMINATION AND POSITIVE ACTIONS AS A SOCIAL AND LEGAL PHENOMENON.....	57

CONSTITUTIONAL LAW

Panchyshyn R. I. CLASSIFICATION OF CRITERIA OF CAPACITY OF THE UNITED NATIONAL TERRITORIAL COMMUNITY.....	62
Tertyshnyk V. M., Sachko O. V., Koshovyi O. H. PRINCIPLES OF LAW IN THE INTEGRATIVE DOCTRINE OF PERFECTION OF CRIMINAL LEGISLATION.....	66

CIVIL LAW AND PROCEDURE

Huivan P. D. TO THE QUESTION OF THE LEGAL NATURE OF THE ESSENTIAL ELEMENTS OF ACQUISITIVE PRESCRIPTION.....	71
Lezhnieva T. M., Palieieva Yu. S.SOME INNOVATIONS CONCERNING THIRD PARTIES IN THE NATIONAL CIVILISTIC PROCEDURE.....	76
Panova S. I. TO THE QUESTION ABOUT ACQUISITION OF IMMOVABLE PROPERTY STATUS OF A MONUMENT OF ARCHITECTURE	81
Tsvihun I. M. LEGAL REGULATION OF MORTGAGE OF LAND PLOTS: COMPARATIVE LEGAL ANALYSIS OF THE PROVISIONS OF THE CURRENT LEGISLATION.....	86

Yurkiv R. O. COMPULSARY TRANSFER OF RIGHTS TO AN INVENTION (UTILITY MODEL).....	90
Yaroshevska T. V. AN IMPROVEMENT OF MECHANISMS OF THE REGULATION OF LEGAL RELATIONS IN THE SPHERE OF TECHNOLOGY TRANSFER	95
LABOUR LAW	
Horbachenko Yu. M., Panimash Yu. V. FACTORS OF OPTIMIZATION OF LEGALITY AND OFFICIAL DISCIPLINE IN ORGANS AND SUBDIVISIONS OF CIVIL DEFENCE.....	100
Pozharova O. V. DECENT WORKING CONDITIONS FOR WOMEN: INTERNATIONAL STANDARDS AND LEGISLATION OF UKRAINE.....	105
Chabanenko M. M., Chernopiatov S. V. PROTECTION OF WOMEN'S LABOR: TREND AND PROSPECTS (TO THE ISSUE OF THE MINISTRY OF HEALTH OF UKRAINE ORDER NO. 256 OF 29.12.1993 CANCELLATION).....	109
ENVIRONMENTAL LAW	
Deineha M. A. LEGAL ASPECTS OF THE USE OF NATURAL RESOURCES IN THE CONTEXT OF THE REALIZATION OF THE "GREEN" ECONOMY CONCEPT IN UKRAINE AS A CONSTITUENT SUSTAINABLE DEVELOPMENT.....	113
ADMINISTRATIVE AND FINANCIAL LAW	
Datsiuk T. K., Liahuta M. O. DEVELOPMENT OF "COMMUNITY POLICING" STRATEGY IN NATIONAL POLITICS OF UKRAINE.....	117
Zapototska O. V. CONCEPT AND FEATURES OF CONTROL AS A MEANS OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF FOOD SAFETY AND QUALITY.....	120
Kozachenko Yu. A. THE PATIENT'S RIGHT TO MEDICAL SECRET IN UKRAINE: THE ADMINISTRATIVE-LEGAL ASPECT.....	125
Korniienko M. V. NORMATIVE AND LEGAL REGULATION OF PROTECTION OF THE RIGHTS OF THE CHILD IN THE LAWS OF UKRAINE.....	129
Pasika S. P., Opanasenko O. O., Skyba O. S. LEGAL FRAMEWORK OF PLACING SERVICEMEN IN CATEGORIES.....	134
Pryputen D. S. PUBLIC SERVICE LAW IN MODERN DOMESTIC ADMINISTRATIVE LEGAL SCIENCE: RESEARCH PRIORITIES	139
Solopenko V. V. EXPENDITURES FOR THE DEVELOPMENT OF PHYSICAL CULTURE AND SPORTS FROM THE STATE AND LOCAL BUDGETS: LEGAL ASPECTS.....	146
Stolbovyi V. M. FORMATION OF POSITIVE IMAGE OF SUBJECTS OF SERVICE RELATIONS IN THE SPHERE OF NATIONAL SECURITY OF UKRAINE.....	151
Susak M. S. DIFFERENTIALIZATION OF THE PROCEEDIAL DEVELOPMENT OF THE ADMINISTRATIVE COURT OF THE FIRST INSTANCE DEPENDING ON THE PARTICIPANTS OF THE ADMINISTRATIVE PROCESS.....	155
Tytarenko M. V. INCENTIVES IN PUBLIC SERVICE LAW: CLASSIFICATION ISSUES.....	159
Shevchuk M. O. INFORMATION SUPPORT OF THE STATE FISCAL SERVICE, WHICH PROVIDE COLLECTION OF PROPERTY TAXES.....	165

Shymon O. M. FOREIGN EXPERIENCE OF LEGAL REGULATION AND THE APPLICATION OF RESTRICTIONS AND PROHIBITIONS AS A MEANS TO PREVENT AN ADMINISTRATIVE OFFENCE RELATED TO CORRUPTION.....	169
---	-----

Shurupova K. V., Shustrova K. V. ADMINISTRATIVE AND LEGAL ASPECTS OF REGULATION OF INFORMATION INTERACTION BETWEEN AUTHORITIES AND CITIZENS.....	176
---	-----

CRIMINAL LAW AND PROCEDURE

Bahirov S. R. REMARKS TO CONSTRUCT «NEGLIGENT CO-CAUSALITY» IN THEORY OF CRIMINAL LAW: REVIEW SOME SCIENTIFIC POSITIONS.....	181
---	-----

Horb Yu. V. REASONS FOR CLIMATE CRIMINAL PROTECTION. NEWS IN ST. 284 CRIMINAL PROCESSUAL CODE.....	185
--	-----

Zaitsev O. V. GUARANTEES OF PROCEDURAL INDEPENDENCE OF THE INVESTIGATION BODY OF THE PRE-TRIAL INVESTIGATION OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE.....	189
--	-----

Kolos O. V. GENERAL APPROACHES TO THE INCORPORATION REPLICATIONS CRIMES IN THE SPECIAL PART OF THE CRIMINAL CODE UKRAINE.....	192
--	-----

Lopashchuk D. I. CRIMINAL-LEGAL CHARACTERISTIC OF THE SUBJECTIVE SIDE OF THE CONTRACT KILLING.....	196
--	-----

Nevmerzhytskyi Ye. V., Hrytsaienko L. R. NEW ANTI-CORRUPTION LEGISLATION: WHAT OTHER MECHANISMS NEED TO INCLUDE TO MAKE IT WORK?.....	202
--	-----

Rybalko V. O. THE MODERN CONCEPTIONS OF THE EVALUATIVE NOTIONS.....	206
---	-----

Tertychna A. A. QUALIFIED TYPES OF THE COURT DECISION NON-ENFORCEMENT (Ch. 2-4 Art. 382 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE).....	210
--	-----

Fedchyshyna V. V. SPECIAL ECONOMIC KNOWLEDGE AND THEIR USE DURING OPERATIONAL AND INVESTIGATIVE ACTIVITIES, PRE-TRIAL INVESTIGATION AND TRIAL: THEORETICAL AND LEGAL FOUNDATIONS.....	215
--	-----

Chlenov M. V. TO THE QUESTION OF THE TERMS' PROLONGATION OF THE PRIVATE INVESTIGATIVE (DETECTIVE) PROCEDURES THAT ARE CONDUCTED ON THE BASIS OF THE DECREE OF THE INVESTIGATOR, PROSECUTOR.....	219
---	-----

Shupiana M. Yu. BRINGING TO SUICIDE: HISTORICAL - LEGAL ANALYSIS CRIMINAL LEGISLATION, WHICH ACTED ON THE UKRAINIAN LANDS.....	223
---	-----

JUDICIARY, PUBLIC PROSECUTION AND ADVOCACY

Brus I. I., Maksimentseva N. O. REPRESENTATION BY PROSECUTOR OF THE STATE'S INTERESTS IN THE STATE IN LAND SECTOR.....	228
--	-----

INTERNATIONAL LAW AND EUROPEAN UNION LAW

Hrynychak I. V. COMPARATIVE ANALYSIS OF MODELS OF ARBITRATION PROCEEDINGS IN THE INTERNATIONAL PUBLIC LAW.....	233
---	-----

Koruts U. Z., Vyshnevskyi B. S. INTERNATIONAL LEGAL RESPONSIBILITY FOR CRIMES OF PROPAGANDA AND DISINFORMATION.....	238
---	-----

Rozghon O. V. SIGNIFICANCE OF THE PRINCIPLE OF THE AUTONOMY OF WILL IN A MARRIAGE CONTRACT.....	242
---	-----

Khudieva Fidan Gusein gyzy THE RIGHT TO THE SELF-DEFENSE AND THE PROBLEM OF THE PREVENTIVE [PREVENTIVE] STRIKE.....	246
---	-----

Наукове видання

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ВІТЧИЗНЯНОЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ**

Науковий збірник

Випуск 3

Коректура – Н.В. Богданова, Н.С. Ігнатова

Комп'ютерна верстка – С.Ю. Калабухова

Формат 60х84/8.

Обл.-вид. арк. 31,54, ум.-друк. арк. 29,76.

Папір офсетний. Цифровий друк.

Наклад 300 примірників. Замовлення № 0818/90.

Видавництво і друкарня – Видавничий дім «Гельветика»

73034, м. Херсон, вул. Паровозна, 46-а, офіс 105.

Телефон +38 (0552) 39-95-80

E-mail: mailbox@helvetica.com.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 4392 від 20.08.2012 р.